వాయుభక్షకుడు

దాదాపు పదేళ్ళక్రితం ఒక కుగ్రామంలో ఒక మామూలు ఇల్లాలు ఒక్కసారిగా ప్రసిద్ధవ్యక్తి అయిపోయింది. ఫలాని మాలక్ష్మమ్మగారింటో చాకిరిచేసే రంగడు అన్నమే తినట్ట, అన్న పుకారు ఊరంతా చుట్టేసుకుంది. అది క్రమంగా చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలకుకూడా పాకింది.

ఈ పుకారు అందరూ నమ్మలేదు.

"ఆ, దొంగవేషమైఉంటుంది" అన్నారు కొందరు. ఈ వెధవప్రపంచంలో ఏదిచెప్పినా నమ్మేవాళ్ళున్నారుగదా అన్నారు మరి కొందరు. అట్లా అన్నం తినకుండా బతికే అవకాశమే ఉంటే నిన్న మొన్న ఆ బెంగాల్లో అన్ని లక్షల మంది ఎందుకు చావాలిసొచ్చింది? అన్నారు ఇంకాకొందరు.

కాని ఈవార్త నమ్మినవాళ్ళే జాస్తి.

"ఏమనిషిలో ఏమహత్తుంటుందో ఎవరు చూశారు. మా వదినగారి ఊర్లో ఓపిచ్చి పిల్లవాడు చెట్టుచూసి క్షణంలో చెప్పేస్తాట్ట. చెట్టున ఎన్ని ఆకులున్నాయో! ఎండుమిరపకాయ గలగల్లాడిస్తే ఎన్ని విత్తులున్నదీ చెప్పేస్తాట!" అని కొందరూ, జలభక్షణా, వాయుభక్షణా అనేమాటలు ఊరికే పుట్టినయట్రా, ఏ పుట్టలో ఏపాముందో ఎవరు చెప్పగలరు? ఏజన్మలోనో యోగిఅయి ఉంటాడు. కించిత్తు దోషంచేసు

కొని ఈ జన్మలో ఈ తక్కువ పుటక పుట్టాడు. ఆ పాపం కాస్తా పరిహారం అయిపోగానే ఆ శ్రీమన్నారాయణమూర్తి వారి సన్నిధికి నేరుగా చక్కాపోతాడు!" అని మరికొందరూ "ప్రకృతి చిత్రాలను మనం ఊహించలేం. మా మేనమామల ఊళ్ళో ఏడుతలల ఈతచెట్టులేదూ? పిడపర్రులో ఘంటలమ్మ తాళ్ళుండేవి కావూ? హిమాలయం మంచుకొండల్లో దిగంబరుడున్నాడని మనం వినలా? ఒకాయన నా చిన్నతనంలో మనఊరి చెరువులో బాసినపట్టు వేసుకుని ఈ చివరనుంచి ఆ చివరకు ఈదాడని చెప్పుకోలా? వాటిని మనం అర్థం చేసుకోలేం. మన పరిజ్ఞానం చాలదు. అంతే," అని ఒకరూ, ఈ విధంగా తలోమాటా అన్నారు.

ఇంతకూ రంగడు అన్నం తినడనేది ఎట్లా బయట పడిందంటే-

వాడు మా లక్ష్మమ్మగారింట్లో చాకిరీ చేస్తూండేవాడు. వాడికప్పుడు పదేళ్ళో పన్నెండేళ్లో ఉంటాయి. వాడసలు ఆ వూరుకాదు తనదేవూరో వాడికీ తెలీదు, చిన్నతనంలోనే తల్లి చచ్చింది. తండ్రనేవాడు ఉన్నాడో లేడోకూడా ఎవరికీ తెలీదు. ఏడాదిక్రితం ఆవూరు వచ్చాడు. మాలక్ష్మమ్మగారింటికివచ్చి పని చేస్తానన్నాడు. ఏ చాకిరీ అయినా చేస్తానన్నాడు. జీతంకూడా అడగలేదు. రెండుపూటలా ఇంత తిండి పెట్టే ఏర్పాటుతో వాణ్ని పనికి పెట్టుకున్నారు. పిల్లల ఎంగిలి కంచాల్లో మిగిలినది వాణ్ని తినమనేవాళ్లు. కంచాల్లో ఎక్కువ మిగిలినా తక్కువ మిగిలినా వాడేమీ పేచీ పెట్టేవాడుకాడు. ఎంగిలి కంచాలు తీసుకుని ఇంటివెనక్కి పోయే

వాడు, కంచాలు కడిగితెచ్చి ఇంట్లో పెట్టేవాడు. కంచాల్లోది వాడు తింటున్నాడనే మాలక్ష్మమ్మగారనుకునేది. ఆవిడకి మటుకేం తెలుసూ?

ఒకరోజు వెన్నెలరాత్రి, పిల్లల అన్నాలయ్యాక, ఎందుకో మాలక్ష్మమ్మగారు ఇంటివెనక్కు వెళ్లేసరికి అక్కడ రంగడు తెల్లకుక్కను చేరదీసి దానికి కంచాల్లో అన్నం పెడుతున్నాడు. ఆపూట రంగడి అన్నం తక్కువయిందని అంతో ఇంతో నొచ్చుకుంటున్న మాలక్ష్మమ్మకి ఇది చూడగానే శివం ఎత్తినట్టయింది.

"సీ కడుపుకాలా! ఆ అన్నం కాస్తా కుక్కకి పెడుతున్నావేరా? నువ్వేం తినిచస్తావ్?" అని అడిగిం దావిడ.

రంగడు మాటా పలుకూ లేకుండా కంచాలు తీసుకుపోయి, కడిగితెచ్చి, లోపలపెట్టి, అరుగుమీద చుట్టచుట్టుకుని పడుకుని, నిద్రపోయాడు. అంతసేపూ యజమానురాలు వాణ్ణి తిట్టిపోస్తూనే వుంది. అడుక్కుతినేవాళ్ళందరికీ ఉండే తెగులే ఇదన్నది. పిల్లల ఎంగిలి తినటం కుంకకి నామోషీ అయింది కాబోలు నన్నది. పాపంకదా అని ముష్టివాణ్ణి చేరదీసి పిల్లలతో సమంగా పెంచితే కళ్ళు నెత్తికొచ్చాయన్నది. తేరతిండి బాగా వంటపట్టి ఈకాడికి వచ్చిందన్నది. నాలుగు రోజులు తిండి పెట్టకపోతే డొక్కమాడి అప్పుడు తెలిసివస్తుందన్నది, ఇంకేమేమో అన్నది. దేనికీ రంగడు సమాధానం చెప్పలేదు.

కోపంవస్తే మాలక్ష్మమ్మ మామూలు మనిషికాదు. మర్నాడు పొద్దున పిల్లలకంచాల్లో మిగిలినది రంగడు తినటా

నికి లేకుండా వీధిలో పారేసింది. మళ్ళీ తెల్లకుక్కే వచ్చి అది కాస్తా తినేసింది. ఆ కుక్కను చూడగానే తాను చేసిన పని అర్థంలేనిపని అని ఆవిడకు తట్టింది. తాను ఈపూటచేసిన పనేగా రాత్రి వాడు చేసిందీను? అది శిక్ష ఎట్లాఅవుతుందీ?

నిక్షేపంలాంటి అన్నం కాస్తా కుక్కకి పెట్టాడని ఆవిడ ఆగ్రహించిందేగాని, రంగడు ఏంతిన్నాడు, తినకుండా ఎట్లా ఉన్నాడన్న అనుమానం మాలక్ష్మమ్మకు ఇప్పుడే కలిగింది, తాను పెట్టే ఎంగిలి మెతుకులుకుక్కకు వేసివాడు ఇంకేదోతింటూ ఉండాలనిఆవిడకు తోచింది తిండిగాని, డబ్బులుగాని ఇంటో నించి దొంగిలిస్తూన్నాడా అని ఆలోచించి చూసింది. నమ్మ శక్యంగా లేదు. ఒకవేళ అవతల వీధిలోఉన్న తన ఆడబడుచు వాణ్ని పిలిచి తిండిపెట్టి డబ్బులిచ్చి తనఇంటి రహస్యాలే మన్నా తెలుసుకుంటున్నదా అని అనుమానం కలిగింది. ఈ అనుమానానికి ఆధారం దొరకలేదు. ఎందుకైనా మంచిదని ఆ రోజల్లా వాణ్ని ఓకంట కనిపెడుతూనే వుంది. వాడెక్క డికీ పోలేదు. ఎవరితోనూ మాట్లాడలేదు. ఏమీ కొనుక్కొని తినలేదు. అన్నిటినీ మించిన చిత్రమేమంటే తిండిమాటే ఎత్త లేదు. మామూలుగానే పనులన్నీ చేశాడు.

ఆరాత్రి మాలక్ష్మమ్మ గుండె కరిగింది. వాడిమీద వచ్చిన కోపమంతా దిగిపోయింది. ఆవిడ లెక్కన వాడప్పటికి మూడుపూటలు తిండి తినలేదు. పిల్లల అన్నాలయినాక వాడికి మామూలుకన్న ఎక్కువ అన్నంపెట్టి, "పో వెధవా. పిచ్చికళలుపోక కడుపునిండా తిను" అన్నది. కంచాలూ, అన్నమూ తీసుకుని రంగడు ఇంటివెనక్కు పోయినాడు. మరు

క్షణమే ఆవిడకేదో సందేహం తోచింది, ఆకలిమీద ఉన్న వాడు ఎంత ఆత్రంగా తింటాడో చూదామని ఆవిడ వాడి వెనకే పిల్లిలాగా బయులుదేరింది. ఆవిడ గోడ మలుపునుంచి తొంగిచూసేసరికి బాదంచెట్టు పక్కగా తోక ఆడిస్తూ, తెల్ల కుక్క, దానిముందు అన్నంబోర్లిస్తూ రంగడూ కనిపించాడు.

మొదట మాలక్ష్మమ్మ నిర్ఘాంతపోయింది. తరవాత ఆవిడకు కలిగినది ఆగ్రహం, ఈసారి ఆవిడ కోపానికి కారణం అన్నం కుక్క తినేస్తున్నదనికాదు; రంగడు ఇంత అస్వాభావికంగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నాడని! అసహజమైన పని చెయ్యటంలో వాడికా పట్టుదల ఏమిటని! ఆవిడకు రంగడిపై కలిగిన కోపంలాటిదే పూర్వం హిరణ్యకశిపుడికి ప్రహ్లాదుడిపై కలిగి ఉండాలి.

"ఒరే రంగడూ! అని ఒక్క పొలికేక పెట్టింది మాలక్ష్మమ్మ. రంగడు నిర్ఘాంతపోయినాడు. ఆవిడ దగ్గిరికి వస్తుంటే వొణికిపోయినాడు. మాలక్ష్మమ్మ రంగణ్ని చేతికి దొరికిన ఎండుబాదం కొమ్మతో బాదింది. ఆ బాదుడుకు అర్థంలేదు. వాడు తన డొక్క మాడ్చుకుంటున్నాడుగాని ఆవిడకు చేసినద్రోహం ఏమీలేదు. ఆ ఎంగిలి కంచాల అన్నంతో ఆవిడకు ఇంకేమీ ఉపయోగంలేదు. న్యాయంగా అది రంగడిసొత్తు. ఆవిడ ఆమోదించే న్యాయం ప్రకారం చూసినా! దాన్ని వాడు ఏంచేసుకున్నా ఆవిడకు అభ్యంతరం ఉండరాదు.

రంగడు ఏడిచాడు. "మళ్ళీ, ఇట్లా చేస్తావా? చేస్తావా?" అని అడుగుతూ ఆవిడ కొడుతుంటే "చెయ్యనమ్మగారూ!" అన్నాడేగాని వాడుచేసిన తప్పేమిటో వాడికి తెలీదు.

ఇదంతా మాలతమ్మకూ సుఖంగాలేదు. కొంతసేపయాక ఆవిడ వాణ్ణి లోపలికి తీసుకుపోయి, "ఎందుకిట్లా అన్నం తీసుకుపోయి కుక్కకు పెడతావు? పొద్దునల్లా మాడిస్తేనే, సిగ్గులేదుట్రా? నీపొట్ట సంగతి నువు చూసుకోక ఆ కుక్క గొడవ నీ కెందుకురా?" అన్నది.

వాడు మాట్లాడలేదు. వేరే ఏంతింటున్నావు చెప్పమన్నది. ఏమీ తినటం లేదన్నాడు-వాడు. నీకన్నం అఖర్లేకపోతే చెప్పు, నాచేత నిష్కారణంగా దేనికి వండి వార్పిస్తావు? అన్న దావిడ. తనకు అన్నం అక్కర్లేదన్నాడు రంగడు. ఆవిడ నిర్ఘాంతపోయింది. కాని, వాడు చాలాఏళ్ళుగా తిండితినటమే లేదనివిని, దాన్ని రూఢిచేసుకుని ఆవిడపొందిన ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

ఆవిడే ఊరంతా టాంటాం వేసింది. రంగడు అసలు అన్నమే తినడని, తననోట ఈమాటవిని ఒక్కొక్కరే ఆశ్చర్యపోతున్న కొద్దీ ఆవిడకు ఓవిధమైన ఆనందం కలగసాగింది. తానే అన్నం తినని మనిషి అయినట్టూ ప్రపంచం తనను చూసే ఆశ్చర్యపోతున్నట్టూ ఆవిడ భావించసాగింది. రంగడు అన్నం తినకపోవటం వల్ల తనకు ఊళ్ళో ఇంత ప్రాముఖ్యం వస్తుందని ఆవిడ కలలోకూడా అనుకోలేదు. అందరూరంగణ్ణి గురించి తనను అడిగేవాళ్ళే. రంగడికి తానొక గార్డియన్ అయి కూచుంది!

కాని యీ ఆనందం ఆవిడకాట్టే కాలం దక్కలేదు. ఇతరులు రంగణ్ని తనకు కాకుండా చేయాలని చూస్తున్నట్టు ఆవిడకు తోచింది. పొరుగింటి సుబ్బమ్మ వచ్చి చాలా ఇచ్చకాలాడింది. రంగణ్ని చూసినప్పుడే అనుకుందిట, వాడు మామూలుమనిషి కాడని- నోరుబడ! వాడు తనఇంట్లోనే పనిచేస్తుంటే పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించేదట! వాణ్ని కుక్కకన్నా హీనంగా చూశానట. వాడు వచ్చినప్పట్నుంచీ మా లక్ష్మమ్మగారి ఇంటికి ఎంతో కలిసొచ్చిందట! వాడొచ్చిన ఏడు మాలక్ష్మమ్మగారి కాకరపాదు కాచినకాపుతోనే తాను- అంటే సుబ్బమ్మ- అదంతా రంగడి మహిమ అనుకుందిట.

ఆంజనేయోపాసన చేసే ఆ గడ్డం హనుమయ్యా వచ్చాడు. రంగడికేసి రెప్పవాల్చకుండా చాలాసేపు చూసి, తల ఆడించి, "తెలిసింది, తెలిసింది" అన్నాడు. చేతులు జోడించి ఆకాశంకేసి చూసి, కళ్లు తేలేసి, గుంజీలుతీసి, రంగడి దగ్గిరికివచ్చి వాడిచెవులో ఏదో చాలాసేపు నూరిపోశాడు. "హనుమయ్య ఏం చెప్పాడా?" అని తరవాత అడిగితే రంగడు భయంతో "చెప్పకూడదు, చెబితే నాతల పగిలి పోతుంది" అన్నాడు.

'నోరు మాట్లాడితే నొసలు వెక్కిరిస్తుంది' ఆ బసవయ్యకు. ఆయనవచ్చి కళ్లెగరేస్తూ నేరవంటే మాలక్ష్మమ్మది రంగడికిన్నాళ్లూ జీతమూ ఇవ్వకుండా, తిండీ పెట్టకుండా పని చేయించుకుంది," అని పదిమందీ వింటుండగా అనేశాడు- నోరుబడ.

రంగడుకూడా వెనకటి రంగడు కాడిప్పుడు అందరూ తనను చూడ రావటమూ "ఎన్నాళ్ళనుంచీ నువు తిండిమానే శావురా? నీకేదైనా మంత్రం వచ్చా! ఏ బైరాగి అయినా చిట్కా ఇచ్చాడా? చాటుగా ఏమన్నా తింటూంటావా? కావాలని అన్నం తింటే ఏమవుతుందిరా? కడుపునెప్పివస్తుందా? వంటవాసనవస్తే నోరూరదు?" ఇత్యాది ప్రశ్నలు వేస్తూం డడము వాడికి భలే సరదాగా ఉంది.

గడిచిన రోజుల్లో టెంటుసినిమా లాడించిన వెంకయ్య రంగణ్ని గురించి మొదటగా పత్రికల్లో వేయించాడు. ఆయనే పత్రిక పట్టుకువచ్చి తాను వేయించిన వార్త చదివి వినిపిం చాడు... "ఈ కుర్రవానికి వ్రాయను చదువను రాదు. వీనికి ఎట్టి మంత్రములును రావు. ఈవింత చూచుటకు ప్రజలు తండోప తండములుగా చుట్టుప్రక్కల గ్రామములనుండి వచ్చుచున్నారు. కొందరు ఈభగవదాంశ సంభూతునికి కాను కలు అర్పించి మ్రొక్కుకొనుచున్నారు," అని వెంకయ్య చదివేసరికి, అదంతా నిజం కాకపోయినా ఊళ్ళోవాళ్ళు హర్షించారు.

ఈవార్త పత్రికల్లో పడ్డనాటినుండీ నిజంగానే జనం కానుకలతో రాసాగారు. మాలక్ష్మమ్మ కంగారులో పడింది. ఈ వచ్చేజనమూ, వాళ్ళు తెచ్చే కానుకలూ మొదలైనవి చూస్తే వాటికితగ్గ పవిత్ర వాతావరణం తన యింటలేనట్టు ఆవిడకు స్పష్టమయింది ఈ సంగతి ఆవిడ వెంకయ్యతోనే అన్నది. వెంటనే వెంకయ్యకు గొప్ప ఆలోచన తట్టింది ఆయన రాఘవయ్యతో మాట్లాడి, వాళ్ళతోటలో చిన్న

కుటీరం వేయించాడు. అందులో రంగడికి మకాం ఏర్పాటు చేశారు. వాడికి చిన్న యోగి వేషం వేయించాడు వెంకయ్య. తపస్సు చేస్తున్నట్లు వాణ్ని కూచోమన్నారు. ఎవరికీ ఏమీ జవాబు లివ్వక్కర్లేదన్నారు. భక్తులందరీని అక్కడికి రమ్మనమన్నారు

రంగడికిది సమ్మతం కాలేదు. ఒకగంట కదలకుండా కూచునేసరికి వాడికి యమచెర అయిపోయింది ఆకలి ఒకటి లేకపోయినా వాడికి మిగిలిన కోరికలన్నీ ఉన్నాయామెమరి. గొడ్లమధ్య తిరగటం, గోలికాయ లాడటం, చింతచెట్లె క్కడం, బుడ్డకాలవలో ఈతలు కొట్టటం, డొందగ్గిర చేపలు పట్టేవాళ్ళతో కబుర్లు చెప్పటం; ఇవేవీ లేందే వాడికి జీవితమే లేదు. కళ్ళుమూసుకుని కూచుంటే వాడికి మొదట్లో నవ్వొచ్చింది.

"ఛీ నవ్వకు" అన్నాడు రాఘవయ్య.

"మేం చెప్పినట్టు చేయకపోతివా తాట వొలుస్తాం!" అన్నాడు వెంకయ్య. ఈ ఇద్దరూ వాడికి యముల వాళ్లయి నారు.

కుక్క ఒకసమస్య అయింది. రంగడు రాఘవయ్యగారి తోటలో మకాం పెట్టినట్టు తెల్లకుక్క పసిగట్టి నేరుగా వాడి దగ్గిరికివచ్చి వాడి కెదురుగా కూచొంది. రంగడు రెండు మణి కట్లూ రెండు మోకాళ్లమీదా ఆనించి అభయ ముద్ర పట్టినట్లు కళ్ళు మూసుకుని కూచుంటే కుక్కకి ఇదంతా నిజమా? లేక నేను కలగంటున్నానా? అని

అనుమానం కలిగినట్టుంది. అది తల ఒకపక్కకి ఒరగేసి రంగడికేసి పరీక్షగాచూసి, ఎందుకన్నా మంచిదని ముందుకు వచ్చి వాడిమొహం నాకింది. ఈసమయంలో లోపలికి వచ్చిన రాఘవయ్య దానినడుం విరిగేట్టు ఒక్కతన్ను తన్నాడు. ఏ అపరాధం చెయ్యాని తెల్లకుక్క భగవంతుడికి మొరపెట్టు కుంటూ అవతలికి పోయి పాక బయటినుంచి అరవసాగింది.

మాలక్ష్మమ్మను ఎవరూ తన్నలేదుగాని ఆవిడ గతీ దాదాపు కుక్కగతే అయింది. ఆవిడ పని మానుకుని ఒక పూటల్లా రంగడిదగ్గిరే కూచుంది. ఎందుకు కూచున్నదీ ఆవి డకే తెలీదు. వాడిమీాద తనకిప్పు డేహక్కూలేదని ఆవిడ కింకా స్పష్టంగా తెలియలేదు. రంగడి భక్తులెవరూ తనను గురించి పట్టించుకోవటం లేదు. మధ్యాహ్నం పదకొండింటికి ఆవిడకు ఎవరో కోపడ్డట్లయింది. తాను ఇక్కడ కూచుంటే ఇంటిపనులెవరు చేస్తారు? అయినా తన కిక్కడ ఏంపని? తాను రంగడికి కానుకలివ్వటంగాని, మొక్కుకోవటం గాని అసంభవం. అసలు రంగడు అట్లా కూచోవటమే ఆవిడకు ఎబ్బెట్టుగా ఉంది. ఎవరికీ చెప్పకుండా మాలక్ష్మమ్మగారు ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది,

రంగడిని ఫోటో తీయించి పత్రికల్లో వేయించాలని వెంకయ్య సంకల్పించాడు. వెంకయ్య దగ్గిర పాత కామెరా ఒకటుంది. దాంతో ఫోటోలుతీశాడు. కాని లాభం లేక పోయింది. ఒక ఫోటోలో రంగడి తలకాయలేదు. రెండో దాన్లో వాడు ఒరగబడి కూచున్నట్టు పడ్డాడు అన్నిటిలోనూ

పొగమంచు రంగణ్ని ఆవరించినట్టుగానే వుంది. ఒక్కదాని లోనూ వాడి మొహమూ ముక్కూ తెలియరావటం లేదు.

గత్యంతరంలేక వెంకయ్య బస్తీకివెళ్ళి ఒక ఫోటో గ్రాఫరున్ని తీసుకొచ్చాడు. వాడు మూడు ఫోటోలు ఎత్తాడు. ఒకదాంట్లో రంగడు ఒకడే ఉన్నాడు. రెండోదాన్లో రంగడూ పక్కన రాఘవయ్యా ఉన్నారు ఇదిచాలాఅన్యాయం. "రంగడి వెంటనువ్వుంటే నేనూ ఉండాలి" అని వెంకయ్య అభ్యంతరం పెట్టిన మీదట మూడో ఫోటో ముగ్గురితోనూ తీశాడు ఫోటో గ్రాఫర్, రాఘవయ్యే ఫోటో గ్రాఫర్‌కు డబ్బిచ్చి పంపాడు.

నాలుగోనాటికి ఫోటోలు వచ్చాయి. అన్నీ ఒకఫోటో కాపీలే. అందులో రంగడూ రాఘవయ్య మాత్రమే ఉన్నారు. వెంకయ్య ఆదరాబాదరా బస్తీకిపోయి ఫోటోగ్రాఫర్ను ఇదే మిటని అడిగాడు. "నన్నేం చెయ్యమన్నా? మిగిలిన రెండు ప్లేట్లూ పగిలిపోయాయి." అన్నాడు ఫోటోగ్రాఫర్.

రంగడు చాలా గిట్టుబాటుగా ఉన్నాడు. వాడూ, రాఘవయ్యా ఉన్న ఫోటో పత్రికల్లో పడ్డప్పటినుంచి జనం దూరపు గ్రామాలనుంచి కూడా రాసాగారు. కట్నాలూ, కానుకలూ రాసాగాయి. ఇందులో వెంకయ్యకు వంతు పెట్టటం రాఘవయ్యకు శుష్కదండగగా తోచింది.

"నువుకూడా పని మానుకొని ఈ తోటలో దేనికి? పనిబడ్డప్పుడు నేను నీకు కబురుచేస్తాగా!" అన్నాడు రాఘవయ్య వెంకయ్యతో.

"ఓహో! అదా సంగతి!" అన్నాడు వెంకయ్య.

మర్నాటినుంచీ వెంకయ్య రకరకాల ప్రచారం చెయ్య సాగాడు. రంగడు మూడుపూటలా మెక్కి తింటాడనీ, రాఘవయ్య ప్రపంచాన్ని వంచిస్తున్నాడనీ ఊరూరా ప్రచారం చెయ్యసాగాడు. ఈ ప్రచారం ఊరికే పోలేదు. రంగడికి కానుకలు అర్పించుకున్నవాళ్ళు కొందరు రంగడిలో ఏ మహత్యా లేదనీ, వాడికి దణ్ణంపెట్టి కోరుకుంటే కోరిక సిద్ధించదనీ అనసాగారు.

ఒకరోజు వెంకయ్యగారి దడి అంటుకుంది. రంగణ్ణి గురించి దుష్ప్రచారం చేసినందుకే ఈపని జరిగి ఉంటుందని రాఘవయ్య కొందరితో అన్నాడు. అందరూ నమ్మలేదు. రంగణ్ణిగురించి ఎందరో ఎన్ని రకాలుగానో చెప్పుకున్నారు. కాని వాడి అవస్థ విచారించినవాడు లేడు. వాడిగతి నానాటికీ దుర్భరమవుతున్నది, రాత్రిపూటే వాడి ప్రాణానికి కాస్త సుఖం. ఒకరాత్రి వాడు కుటీరందాటి తోటదాటి పొలాలన్నీ చుట్టివచ్చాడు. ఇంటికి రాగానే రాఘవయ్య చావదన్నాడు.

"ఈసారి తోట దాటిపోయిచూడు, పూడ్చిపెడతా!" అన్నాడు రాఘవయ్య. మర్నాడులేదు, ఆమర్నాటి రాత్రి రాఘవయ్య గురకపెట్టి నిద్రపోతున్న సమయంలో రంగడు తోట దాటాడు. రాఘవయ్య తంతాడని కాబోలు మళ్ళీ వాడు తిరిగిరాలేదు. వాడు మళ్ళీ ఆ వూరికి తిరిగి రాలేదు. వాడిజాడ తెలుసుకున్న వారుకూడా లేరు.